

1. Відшкодування шкоди, заподіяної внаслідок ДТП / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://yuricom.com/ua/yuridichniy_visnyk_ukrainy/overview/?id=1193.
2. В Україні стартує пряме врегулювання збитків / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://odo-msk.com.ua/novini/90/328>.
3. С 1 декабря в Украине заработало прямое регулирование убытков по ОСАГО / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://5555.com.ua/index.php/8-news/52-v-ukraine-zarabotalo-pryame-uregulirovanie-po-osago>.
4. Межебицький М. Пряме врегулювання збитків по автоцивілці поки буде працювати на добровільних засадах / М. Межебицький // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ich.video/pryame-vregulyuvannya-zbitkiv-po-avtotsiviltsi-poki-bude-pratsyuvatime-na-dobrovilnih-zasadah/>.
5. Зуб С. Під дію прямого врегулювання підпадає 80% ДТП в Україні / С. Зуб // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ich.video/ru/pid-diyu-pryamogo-vregulyuvannya-pidpadye-80-dtp-v-ukrayini/>.
6. Як працює пряме врегулювання збитків по атоцивілці / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://itg.ua/uk/novyny/yak-pratsyuue-pryame-vregulyuvannya-zbitkiv-po-avtotsiviltsi/>.
7. В Украине запустили «прямое» возмещение убытков при ДТП / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://news.finance.ua/ru/news/-/389991/v-ukraine-zapustili-pryame-vozmeshhenie-ubytkov-pri-dtp>.
8. Пряме врегулювання збитків з автоцивілки: вже працює! / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.arsenal-strahovanie.com/news/press-reliz/104-pryame-vregulyuvannya-zbitkiv-z-avtotsivilki-vzhe-pracyu%D1%94>.
9. 18 страхових компаній - членів МТСБУ підписали угоду про пряме врегулювання / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uainsur.com/our-news/50348/>.
10. Список СК учасників угоди про пряме врегулювання збитків / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.mtsbu.ua/ua/for_consumers/119428/.

Волік В. В.,
д.ю.н., доцент, професор кафедри права та публічного адміністрування
Маріупольського державного університету

СТРАХУВАННЯ В СФЕРІ ПЕРЕВЕЗЕНЬ ПАСАЖИРІВ МІСЬКИМ ТРАНСПОРТОМ

Страховання застосовується в багатьох сферах людської діяльності від особистого страхування людини до страхування діяльності чи відповідальності юридичних осіб. Страхування, є важливим елементом ринкової економіки та покликано на захист майнових інтересів фізичних осіб, організацій і держави. Це обумовлено тим, що існує безліч ризиків, серед яких є і такі, які пов'язані з можливістю заподіяння шкоди здоров'ю чи майну фізичних або юридичних осіб під час здійснення різноманітних видів діяльності.

Не можна не відзначити, що певні ризики несе в собі і діяльність з перевезення пасажирів міським транспортом. Останнім часом питання страхування пасажирів на транспорті не раз ставили предметом наукового та практичного інтересу. Причому ці питання розглядаються науковцями та практиками як в економічному так і в юридичному сенсі. Так, слід відзначити роботи Диканя В.Л., Кондратенка Д.В., Залетова О.М., Яковенка І., Деревянка Б.В., Колосова Р.В., Родіної В.В. та ін. [1-6].

Проте, проведені ними дослідження не дають однозначної відповіді чи є необхідним страхування пасажирів на міському транспорті. Між тим, саме це питання викликає багато дискусій серед учасників страхового ринку, перевізників та споживачів транспортних послуг. Це зумовлено тим, що міський транспорт є досить небезпечним, і в той самий час, не вирішено питання щодо порядку здійснення страхування, хоча страхування на авіаційному, залізничному та міжміському транспорті вже давно є загальнообов'язковим. На вказаних

видах транспорту страхування здійснюється за рахунок пасажирів, проте багато авторів відзначає про неефективність такого виду страхування та несправедливість по відношенню до пасажирів [1, с. 89; 3; 7; 8].

Отже, слід з'ясувати чи є необхідним запровадження страхування пасажирів на міському транспорті. Як відзначають Б.В. Деревянко та Т.В. Яворська страхування пасажирів є обов'язковим з огляду на Закон України «Про страхування» [4; 9].

Відповідно до п.6 ст. 7 Закону України «Про страхування» до обов'язкового страхування відноситься особисте страхування від нещасних випадків на транспорті [10]. До складу міського транспорту входять: електротранспорт (трамваї, тролейбуси, фунікулери), автобуси, маршрутні таксі. Враховуючи, що в Законі України «Про страхування» не зроблено уточнення пункту 6 ст. 7 щодо видів транспорту на яких здійснюється страхування пасажирів, це дало підстави деяким авторам обґрунтувати необхідність страхування пасажирів на всіх без виключення видах транспорту [4, с. 616 – 617].

В той самий час, відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про обов'язкове особисте страхування від нещасних випадків на транспорті» від 14 серпня 1996 р. № 959 обов'язкове страхування не поширюється на пасажирів: автомобільного та електротранспорту на міських маршрутах [11].

Безперечно, всі перелічені в постанові страхові випадки можуть трапитися і з пасажиром під час користування ними міським транспортом. І ті хто стверджує, що страхування пасажирів на міському транспорті є необхідним, перш за все акцентують увагу на том, що це захистить людей, які користуються громадським транспортом.

Для того щоб дати відповідь про ефективність такого виду страхування слід вдатися до аналізу роботи страховиків на інших видах транспорту та з'ясувати співвідношення сум зібраних страхових платежів та здійснених страхових виплат. Як відзначає багато дослідників цього питання такий показник не перевищує 4% відсотків за різними видами транспорту [1, с. 87; 7, 8]. Отже, така діяльність для страховиків є ласим шматком і дозволяє отримувати надприбутки. В той самий час, така діяльність несе в собі певні ризики для суспільства серед основних з яких можна відзначити велику корумпованість та несправедливість по відношенню до пасажирів. Корумпованість полягає в тому, що до страхування допускається обмежене коло страхових компаній, які іноді не мають ні розгалуженої мережі філій, ні навіть свого сайту, а виплат страхових сум від яких потерпілі особи не можуть отримати роками. Що стосується пасажирів, то як вірно відзначають В.Л. Дикань та Д.В. Кондратенко, шкода їх інтересам полягає в тому, що перевізниками заздалегідь закладено можливість додаткового отримання коштів за рахунок пасажирів, використовуючи механізм страхування [1, с. 89]. Така ситуація має місце з огляду на чинне законодавство, адже відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України у разі перевищення обсягів страхових платежів над виплатами страхових відшкодувань страховики відраховують перевізникам до 50 відсотків зазначених сум згідно з укладеними з ними договорами на фінансування запобіжних заходів, спрямованих на зменшення травматизму на транспорті [11].

Отже, беручи до уваги важливість у сучасному житті страхування та погоджуючись з тим, що особисте страхування від нещасних випадків на транспорті є суспільним благом, а враховуючи великий травматизм на вітчизняних дорогах, механізм страхування на транспорті є важливим та необхідним. Водночас, слід зазначити, що схема страхування, яка нині діє на різних видах транспорту є вкрай неефективною та несправедливою по відношенню до пасажирів. З метою недопущення перенесення цієї схеми на перевезення пасажирів міським транспортом слід утриматися від запровадження страхування пасажирів на міському транспорті. З іншого боку, існує необхідність страхування ризиків, які несе в собі перевезення пасажирів міським транспортом.

Шляхи вирішення цієї проблеми полягають в тому, що по-перше, необхідно запроваджувати страхування відповідальності перевізника. Це буде стимулювати його до

запровадження заходів профілактики безпеки перевезень, оновлення парку та т.п., а не отримувати додатковий дохід від відрахувань страхових компаній, як це робиться зараз.

По-друге, слід звернути увагу на те, що дедалі все більше людей страхує власне життя від різних нещасних випадків за власною ініціативою чи з ініціативи роботодавця. Запровадження обов'язкового страхування для цих людей буде виявлятися зайвим, більш того, відповідно до п.3 ч.1 ст. 989 Цивільного кодексу України якщо страхувальник не повідомив страховика про те, що об'єкт уже застрахований, новий договір страхування є нікчемним [12]. Тобто, укладення нового договору страхування втрачає свій сенс для пасажира, який вже застрахував своє життя, і водночас, він не може від нього відмовитися. А відповідно до ст. 21 Закону України «Про захист прав споживачів» якщо при наданні послуги, від якої споживач не може відмовитись, а одержати може лише в одного виконавця, виконавець нав'язує такі умови одержання послуги, які ставлять споживача у нерівне становище порівняно з іншими споживачами та/або виконавцями, то це є порушенням прав споживача [13]. Отже, пасажир повинен мати право на відмову від здійснення особистого страхування щодо нього на будь-якому виді транспорту, включаючи і міський.

Таким чином проблеми страхування пасажирів при перевезенні міським транспортом можливо вирішити впровадивши страхування відповідальності підприємств, що надають послуги з перевезення пасажирів міським транспортом. Законодавство, що стосується страхування пасажирів при перевезенні міським транспортом потребує внесення відповідних змін.

Література:

1. Дикань В.Л., Кондратенко Д.В. Аналіз сучасного стану розвитку обов'язкового особистого страхування від нещасних випадків на транспорті в Україні. // Вісник економіки транспорту і промисловості. – 2012. – № 37. – С. 86-90.
2. Залетов О. Обов'язкове страхування від нещасних випадків на транспорті: від профанації до реальних реформ / О.Залетов // Страхова справа. – 2011. – №3(43). – С. 44-47.
3. Яковенко І. Можливості та передумови застосування обов'язкового страхування в Україні. / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ufin.com.ua/analit_mat/strah_rynok/041.htm
4. Дерев'янко Б.В., Родіна В.В. До механізму страхування життя і здоров'я пасажирів при перевезеннях міським електричним транспортом. // Вісник Донецького Національного університету. Сер. В: Економіка і право, вип.2, Т.2, 2010. С. 615 – 621.
5. Колосов Р.В. Правові аспекти страхового посередництва на транспорті С. 557 – 560. // Матеріали III Міжнар. наукової конференції «Транспортне право в ХХІ ст.». – Київ: Комп'ютерпрес. – 2013. – 608 с.
6. Родіна В.В. Господарсько-правове регулювання діяльності підприємств міського електротранспорту: автореф. дис. ... канд. юрид. наук / В. В. Родіна. МАУП. – К., 2012. – 20 с.
7. Залетов О. Страхування пасажирів на транспорті – відверта профанація. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://blog.liga.net/user/azaletov/article/9416.aspx>
8. В.Ковальова. Пасажири «Укрзалізниці» платять мільйони двом страховим. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.epravda.com.ua/publications/2012/03/20/319076/>
9. Яворська Т.В. Обов'язкове особисте страхування від нещасних випадків на транспорті, Страхові послуги. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://libfree.com/115758279_strahova_spravaobovyazkove_osobiste_strahuvannya_vid_neschasnih_vipadkiv_transporti.html
10. Про страхування: Закон України. № 2745-III / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. - 2002. - № 7. - Ст. 50.
11. «Про затвердження Положення про обов'язкове особисте страхування від нещасних випадків на транспорті». Постанова Кабінету Міністрів України від 14 серпня 1996 р. № 959. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/959-96-p>

12. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 р. №435-IV // Відомості Верховної Ради України. - 2003. - № 18. - Ст. 144.
13. Про захист прав споживачів: Закон України від 23 липня 1991 р. // Відомості Верховної Ради УРСР. - 1991. - № 30. - Ст. 379.

В'юшкова Є. С.,
студентка 3 курсу спеціальності «Правознавство»
Маріупольського державного університету

СУТНІСТЬ ТА ОСНОВНІ ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Поява електронного урядування пов'язується з запровадженням наприкінці ХХ століття в багатьох розвинутих країнах змін у моделях державного управління, наблизивши їх адекватність до інформаційних, екологічних, економічних та соціальних наднаціональних викликів часу. Основними критеріями цих моделей були вимоги оптимального співвідношення професійних і технологічних основ в адміністрації.

Так у контексті запровадження цифрового суспільства істотне значення має врахування як загальних підходів щодо реформування урядування взагалі, так і вдосконалення специфічних рис діючої на теренах держави моделі електронного урядування. Зараз на рівні доктрини та правозастосовної практики почали активно використовувати поняття урядування, поряд з адмініструванням, управлінням та іншими суміжними юридичними та загальними управлінськими категоріями. Також саме поняття електронне урядування є похідним від зазначеного вище поняття урядування, і має велику кількість трактувань, що і робить його проблемним та необхідним для вивчення.

Отже, метою цієї роботи є дослідження сутності поняття електронного урядування та теоретичних аспектів функціонування електронного урядування у системі публічного управління.

Серед вагомих наукових праць з питань дослідження електронного урядування як в Україні, так і в інших країнах світу слід відзначити таких вчених: А. Барікова, К. Вознюк, О. Загаєцька, О. Ємельяненко, П. Клімушин, К. Линьов, В. Лур'є, А. Неділько, Я. Олійник, Н. Павлютенко, О. Поліщук, А. Серенок, Д. Кеттл тощо.

Наприкінці 70-х років минулого століття як відповідь на виклики традиційному державному управлінню з'явилися теорії нового державного менеджменту та політичних мереж, які є теоретичною основою електронного урядування.

Суть концепції електронного урядування полягає в додаванні до концепції електронного уряду такої юридичної категорії, як залучення громадськості, приватного сектору та неурядових організацій в процеси управління. Авторами визначень електронного урядування застосовуються різні підходи, кожен з яких розкриває його особливості в залежності від сфери застосування.

Як вказує Д. Кеттл, урядування є способом опису зв'язків між урядом та його ширшим середовищем - політичним, соціальним та адміністративним [1]. Застосування електронних каналів зв'язку означає лише взаємодію між державою, громадянами та бізнесом, а також внутрішню діяльність уряду щодо спрощення та вдосконалення демократичних, управлінських і господарських аспектів урядування.

Н. Драгомирецька зазначає, що електронне урядування - це поєднання електронного уряду з електронною демократією, зокрема застосування інформаційно-комунікаційних технологій для прискорення демократичних процесів [2]. Звідси бачимо, що електронне урядування постає в загальному сенсі як форма організації публічного управління/ урядування, яка, завдяки широкому застосуванню інформаційно-комунікаційних технологій сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності публічної

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ
В ДОНЕЦЬКІЙ ОБЛАСТІ
ЄВРОПЕЙСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА
ПРЕДСТАВНИЦТВО В УКРАЇНІ
МАРІУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЕКОНОМІКО-ПРАВОВИЙ ФАКУЛЬТЕТ
КАФЕДРА ПРАВА ТА ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ**

**СУЧАСНИЙ РОЗВИТОК ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ ТА ПРАВОТВОРЕННЯ В УКРАЇНІ:
ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ**

**Збірник матеріалів
VII Міжнародної науково-практичної конференції
студентів, аспірантів і молодих вчених**

29 березня 2018 року

*За загальною редакцією
члена-кореспондента НАПН України, доктора політичних наук, професора,
К.В. Балабанова*

МАРІУПОЛЬ 2018

УДК 34(063)
ББК 67Я431

Сучасний розвиток державотворення та право творення в Україні: проблеми теорії та практики: матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції студентів, аспірантів і молодих вчених 29 березня 2018 року: Зб. тез наук.праць / за заг. редакцією К. В. Балабанова. – Маріуполь: МДУ, 2018. – 336 с.

Рекомендовано до друку кафедрою права та публічного адміністрування економіко-правового факультету Маріупольського державного університету (протокол засідання кафедри права та публічного адміністрування економіко-правового факультету № 14 від 20.03.2018 р.)

Редакційна колегія:

Голова – Балабанов К. В., член-кореспондент НАПН України, доктор політичних наук, професор

Члени колегії: Булатова О. В., д.е.н., проф. (заступник голови редакційної колегії); Толпежніков Р. О., д.е.н., професор; Свірський Б. М., к.ю.н., доцент; Ковейно Ю. В., ст. викладач.

Збірник містить матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції студентів, аспірантів і молодих вчених, яка відбудеться 29 березня 2018 року в Маріупольському державному університеті.

У матеріалах висвітлено актуальні питання сучасного державотворення та правотворення в Україні в умовах становлення та розвитку національної правової системи в галузях конституційного, адміністративного, міжнародного, цивільного, кримінального, господарського, фінансового, екологічного, трудового права, господарського та кримінального процесів, а також загальної теорії та історії держави і права.

Видання адресоване науковцям, викладачам, аспірантам та студентам, а також усім, хто цікавиться проблемами науки та освіти.

Редакція не несе відповідальності за зміст та авторський стиль праць, опублікованих у збірнику.

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КОНСТИТУЦІЙНОГО, АДМІНІСТРАТИВНОГО,
ЦИВІЛЬНОГО, КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА: ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА
ЗАСТОСУВАННЯ**

Агагаджиев А. Т., ГАРМОНІЗАЦІЯ КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНИХ НОРМ У ПРОЦЕСІ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ 2018 РОКУ	3
Анушкевич О. Д., ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЛІЗИНГУ В УКРАЇНІ, ЯК ЕФЕКТИВНОЇ МОДЕЛІ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ	4
Бабенко В. О., АДМІНІСТРАТИВНО - ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ	7
Балабан В. С., ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ	9
Балджи К. В., ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ У КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ	11
Барегамян С. Х., СУЧАСНИЙ СТАН КОДИФІКАЦІЇ ТРУДОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ	14
Беспалов С. І., ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЕКОЛОГІЧНОГО ОПОДАТКУВАННЯ В УКРАЇНІ	16
Бобкова А. Л., НАЯВНІСТЬ ЧИ ВІДСУТНІСТЬ ОСВІТИ ЯК ДЕТЕРМІНАНТА СКОЄННЯ ЗЛОЧИНУ	19
Буга В. В., РЕФОРМА ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ ЯК РЕЗУЛЬТАТ СПІВПРАЦІ З КРАЇНАМИ ЄС	21
Буга Г. С., ВІДШКОДУВАННЯ ЗБИТКІВ В РЕЗУЛЬТАТІ ДОРОЖНЬО-ТРАНСПОРТНОЇ ПРИГОДИ	23
Волік В. В., СТРАХУВАННЯ В СФЕРІ ПЕРЕВЕЗЕНЬ ПАСАЖИРІВ МІСЬКИМ ТРАНСПОРТОМ	25
В'юшкова Є. С., СУТНІСТЬ ТА ОСНОВНІ ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ	28
Гадималиев А., ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ПОДХОДИ К ПОНЯТТЮ «РЕФОРМА» В УСЛОВИЯХ СОВРЕМЕННЫХ СОЦИАЛЬНЫХ ТРАНСФОРМАЦИЙ	30
Галушко К. В., ПРОБЛЕМАТИКА ЗАВЕЩАТЕЛЬНЫХ РАСПОРЯЖЕНИЙ НА ДЕНЕЖНЫЕ СРЕДСТВА В БАНКАХ ИЛИ НЕБАНКОВСКИХ КРЕДИТНО-ФИНАНСОВЫХ ОРГАНИЗАЦИЯХ	32
Годованик Є. В., СУЧАСНІ ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «НОРМА ПРАВА»	34
Головізіна О. Є., АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ГРОМАДЯНИНА	35
Горгун Д. А., РЕШЕНИЕ СОБРАНИЯ КАК САМОСТОЯТЕЛЬНЫЙ ЮРИДИЧЕСКИЙ ФАКТ ГРАЖДАНСКИХ ПРАВООТНОШЕНИЙ РЕСПУБЛИКИ БЕЛАРУСЬ	38
Гречана Т. А., КАЛЕЙДОСКОП ПОГЛЯДІВ НА СУДОВУ РЕФОРМУ УКРАЇНИ	40
Григораш К. П., СИСТЕМА ПРИНЦИПІВ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА	42
Григорян А. С., ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	44
Гузикова К. С., КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО УКРАЇНИ ЯК ОСНОВНА ГАЛУЗЬ ПРАВА	46
Давидюк Т. В., ПРЕДСТАВНИЦТВО ІНТЕРЕСІВ ТОВАРИСТВА З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ ЙОГО УЧАСНИКАМИ У ЗОВНІШНІХ КОРПОРАТИВНИХ ВІДНОСИНАХ	48
Дідик А. В., ОСОБЛИВОСТІ ТАКТИКИ ДОПИТУ УЧАСНИКІВ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ	50
Дроздова І. І., ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ: ПИТАННЯ ТЕОРІЇ І ПРАКТИКИ	53
Дубова О. О., АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ, ЙОГО РОЗВИТОК В СУЧАСНИХ УМОВАХ	55